T 135746

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาความเชื่อและทัศนะของครอบครัวชาวไทยมุสลิมต่อเด็กพิการ
2. เพื่อศึกษาบทบาทในด้านการดูแลเด็กที่มีปัญหาความพิการ
3. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการดูแลเด็กพิการในครอบครัวชาวไทยมุสลิม

โดยทำการศึกษาเด็กพิการชาวไทยมุสลิมที่มีภาวะสมองพิการและมารับบริการในโรงพยาบาลยะลา จังหวัดยะลา สำหรับวิธีการศึกษานั้น ใช้การสัมภาษณ์เจาะลึกเป็นหลัก ร่วมกับการสังเกตและศึกษาจากเอกสาร โดยมีผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญจำนวน 12 คน คัดเลือกจากกลุ่มเป้าหมายเพื่อให้ครอบคลุมมิติต่างๆ ได้แก่ สถานภาพสมรส และสาเหตุของความพิการ อันเกิดจากโรคภัยไข้เจ็บ ที่ไม่ได้เป็นมาแต่กำเนิดและความพิการที่เป็นมาแต่กำเนิด

ผลการศึกษา พบว่า

มารดาส่วนใหญ่มีการศึกษาค่อนข้างต่ำ จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้นเกือบครึ่งหนึ่ง และไม่ได้เรียนหนังสือ ไม่สามารถอ่านหนังสือได้ แต่งงานเร็วก่อนบรรลุนิติภาวะทั้งหมด โอกาสในการรับรู้เรื่องบทบาทครอบครัว และการเลี้ยงดูบุตรรวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่างๆ มีน้อย

ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว รายได้ครอบครัวต่ำโดยมีรายได้ 3,000 – 5,000 บาทต่อเดือน และต่ำกว่า 3,000 บาทต่อเดือน ทำให้กำลังซื้อและกำลังการนำลูกที่พิการมารับการบำบัดรักษาไม่ต่อเนื่อง

1. การรับรู้เกี่ยวกับความพิการของเด็กในครอบครัว จากการศึกษาพบว่า การรับรู้เกี่ยวกับคุณค่าของเด็กพิการ มีผลจากหลักคำสอนในศาสนาอิสลาม ทำให้เกือบทุกครอบครัวมีบทบาทในการดูแลเด็กพิการและไม่ทอดทิ้งเด็กพิการ รวมทั้งทางด้านสังคมของชาวไทยมุสลิมมองเด็กว่าเด็กไม่เหมือนเด็กปกติน่าสงสาร ไม่รังเกียจหรือซ้ำเติมเด็กพิการ เน้นการช่วยเหลือซึ่งกันและกันตามหลักของศาสนา และที่น่าสังเกต คือ การรับรู้ในด้านกฎหมายและสวัสดิการของเด็กพิการอยู่ในระดับน้อยมาก ขึ้นกับโอกาสที่เข้ามารับการรักษาในโรงพยาบาลเท่านั้น

2. การสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและกลุ่มชนในพื้นที่โดยเฉพาะผู้นำในชุมชน มีน้อยมาก และให้การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสารสำหรับเด็กพิการไม่สม่ำเสมอ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานฟื้นฟูเด็กพิการมีเพียง 2 คน ไม่สามารถให้บริการเชิงรุกได้อย่างมีประสิทธิภาพ และต้องให้บริการผู้มารับบริการนอกเขตเทศบาล และจังหวัดใกล้เคียง เช่น ปัตตานี นราธิวาส เป็นต้น

ผู้วิจัยได้เสนอแนะแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสม และการวิจัยในสาขาที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาระบบบริการฟื้นฟูสมรรถภาพเด็กพิการในเชิงรุก และต่อเนื่องต่อไป

TE 135746

The three purposes of the research were

1. to as certain the belief and attitudes of Thai Muslim families toward disabled children;

2. to study their role in looking after disabled children; and

3. to identify the problems and obstacles to looking after handicapped children in Thai Muslim families.

The research focused on Thai Muslim disabled children who suffered brain disability and came for service at the Yala Hospital, Yala Province. The data were collected by using in-depth interview to elicit the opinions of 12 key informants selected from the target group to cover all the dimensions to be studied, that is, marital status and disability from birth and cause of disability from diseases.

The findings were briefly stated as follows :

Most of the mothers of disabled children were poorly educated. Nearly half finished primary school and the others were uneducated and could not read and write. All of them were married before attaining their maturity. They had little chance to learn about the family role and child-raising, including related lows.

Family's economic status. Most families had a low income of 3,000-5,000 baht per month or below 3,000 baht per month. They thus did not have continuous purchasing power and did not afford to take their disabled children for continuous hospital treatment.

1. Acknowledge of the disability of a child in the family. The acknowledgement of the value of disabled children resulted from Islamic teaching. Thus, almost all the families did not neglect disabled children and played a role in looking after them. Also, the Thai Muslim society had sympathy for disabled children and did not feel disgusted at them or look at them scornfully. They emphasized helping each other as taught by the religion. Noticeably, the families were ignorant of the law and welfare for disabled children. The source of knowledge about this matter was the hospital where they took the disabled children for treatment.

2. There was little support from related government agencies and people's groups in the area, especially from community leaders. The information about the disabled children was not regularly obtained because there were only two hospital officers responsible for rehabilitating disabled children and they could not work aggressively. The service users had to go for service outside the municipality or in nearby provinces, such as Pattani and Narathiwat.

The researcher made some recommendations on some suitable practices and on some further research to be conducted to improve the rehabilitation system for disabled children.